

Arrest

nr. 230 551 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. ROBINET
Kapellstraße 26
4720 KELMIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. WEISGERBER, die *loco* advocaat C. ROBINET verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 mei 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van de heer S. M., zijnde de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en de vader van de tweede verzoekende partij. Op 25 oktober 2017 worden de heer S. M. en de verzoekende partijen gemachtigd

tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. Zij worden in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR), geldig tot 14 november 2018.

1.2 Op 24 februari 2018 overlijdt de heer S. M.

1.3 Op 5 november 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag tot verlenging van het verblijf in.

1.4 Op 29 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de voormelde aanvraag van 24 mei 2017 zonder voorwerp wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 5 september 2019 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*"(...) M(...), S(...) R.R.Nr: (...) (overleden)
Geboren te (...) op (...)*

+ Echtgenote:

P(...), A(...) R.R.Nr: (...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: (...)

+ Kinderen:

M(...), Sa(...) R.R.Nr: (...) (ov: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: (...)

M(...), Sab(...) R.R.Nr (...) (ov : (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

Adres: terug naar Bosnië en Herzegovina (sinds 21/09/2017)

+ moeder: M(...), M(...)(...) (ov: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: terug naar Bosnië en Herzegovina (sinds 20/08/2018)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 24/05/2017, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- Betrokkene, M(...), S(...) R.R.Nr (...) is overleden op 24/02/2018. (...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht, en van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en het rechtsbeginsel "*audi alteram partem*", in samenhang met artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van

13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Gemäß der Art. 2 und 3 des Gesetzes vom 29. Juli 1991 über die ausdrückliche Begründung der Verwaltungsakte müssen Verwaltungsakte begründet werden.

Dies geht auch aus Artikel 62 § 2 des Gesetzes vom 15. Dezember 1980.

Die verlangte Begründung besteht aus der Angabe im Akt der faktischen und juristischen Grundlagen des Beschlusses.

Sie muss „angemessen“ sein (Art. 3, G. v. 15. Dez. 1980).

Die Entscheidung muss sich nur auf den Sachverhalt beziehen, sondern auch die im jeweiligen Fall anwendbaren Rechtsnormen enthalten und erklären, inwieweit diese Regeln anhand des Sachverhalts dazu führen, dass die entsprechende Entscheidung getroffen wird (Staatsrat, Entscheid Nr. 232.140 vom 9. September 2015).

Die Behörde muss sorgfältig ihre Entscheidungen treffen, was bedeutet dass diese sorgfältig vorbereitet werden muss und die Behörde aller ausschlaggebenden Informationen der Akte berücksichtigen muss (D. DE JONGHE, P.-F. HENRARD, L'actualité des principes généraux en droit administratif et de bonne administration en droit administratif : questions choisies, in : Actualité des principes généraux en droit administratif, social et fiscal, Anthémis 2015, p. 21 et s.).

Außerdem muss der Belgische Staat die materielle Begründungspflicht, welche beinhaltet, dass jede administrative Rechtshandlung auf triftigen Gründen stützt muss, beachten (Staatsrat, Entscheide Nr. 216 669 vom 5. Dezember 2011, 215 206 vom 20. September 2011 und 185 388 vom 14. Juli 2008). Es darf keinen offensichtlichen Begründungsfehler geben.

Mit andren Worten ist erforderlich, „dass für jede administrative Rechtshandlung rechtlich vertretbar Motive mit einer ausreichenden faktischen Grundlage vorhanden sein müssen“. Der Rat muss prüfen, „ob diese Behörde bei der Beurteilung von den richtigen faktischen Daten ausgegangen ist, ob sie diese korrekt beurteilt hat und ob sie aufgrund dessen nicht unvernünftig zu ihrem Beschluss gekommen ist“, wobei diese Prüfung anhand der Gesetzesbestimmungen erfolgen muss, auf die sich der Belgische Staat stützt (RAS, Entscheid Nr. 199 792 vom 15. Februar 2018).

Art. 9ter § 7 des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 sieht lediglich einen Fall vor, in dem ein Antrag auf Aufenthalt aus medizinischen Gründen als gegenstandslos erklärt werden kann, nämlich wenn der betroffene Ausländer einen unbegrenzten Aufenthalt erhält, ohne eine Fortführung der Prozedur zu beantragen.

In allen anderen Fällen muss die Zulässigkeit sowie ggf. die Begründetheit des Antrages geprüft werden, was vorliegend nicht der Fall gewesen ist.

Art. 9ter des vorgenannten Gesetzes habilitierte die Ministerin oder ihren Vertreter demnach nicht, den Antrag für gegenstandslos zu erklären, zumal die Ministerin in keiner Weise dem Recht auf das Familien- und Privatleben der verbleibenden Familienmitglieder Rechnung getragen hat.

Dieses wird durch die Art. 8 EMRK und 7 der Charta geschützt.

Es handelt sich um autonome Rechtsbegriffe, die vom Bestehen enger persönlicher Bindungen abhängen EGMR, 16. Dezember 1992, Niemietz/Deutschland, § 29).

Ihr Rat hat bereits mehrfach geurteilt, dass diese Artikel auch positive Verpflichtungen enthalten, welche in gewissen Situation zur Folge haben, dass ein Aufenthaltsrecht gewährt werden muss (RAS, Entscheid Nr. 197238 vom 22. Dezember 2017).

So muss eine minutiöse Untersuchung aller Umstände und Fakten vorgenommen werden (EGMR, Entscheide Ciliz/Niederlande vom 11. Juli 2000, Mugenzi/Frankreich vom 10. Juli 2014 und Tanda-Muzinga/Frankreich vom 10. Juli 2014), was vorliegend nicht der Fall war.

In der Tat hat der Vertreter der Ministerin in keiner Weise das Familien- und Privatleben, welches die Antragsteller während ihres Aufenthalts in Belgien aufbauen konnten, berücksichtigt.

So hätten zwei Aspekte insbesondere zu einer anderen Entscheidung führen können, nämlich dass der Familienvater zuletzt in Belgien behandelt wurde und hier verstorben ist. Die emotionelle Bindung der Familie zu Belgien (dem Pflegepersonal, den Freunden, ... sowie allen Personen, die sie in dieser Zeit unterstützt haben) besonders groß. Außerdem hat Frau P(...) zuletzt in Belgien im Rahmen eines Art. 60 § 7-Vertrages gearbeitet. Dies geschah zur Zufriedenheit der Einrichtung, welche sie nach Ablauf des Vertrages einstellen wollte. Auch in diesem Rahmen wurden besondere Bindungen aufgebaut. Die Familie ist perfekt deutschsprachig, da sie während des Bosnienkriegs in den 90er-Jahren in Deutschland gelebt hat, was ihre Integration in Kelmis und Umgebung noch vereinfacht hat.

Es erfolgt demnach ein Eingriff in das Familien- und Privatleben der Antragsteller, welches aufgebaut wurde, als diese über einen legalen Aufenthalt in Belgien (A-Karte oder Anlage 15) in Belgien verfügten, ohne dass dieser gesetzlich vorgesehen wäre (keine Bestimmung erlaubt es einen Antrag auf Aufenthalt aus medizinischen Gründen in solchen Fällen, ohne weitere Prüfung, als gegenstandslos zu erklären), noch dass einer der in Art. 8 Abs. 2 EMRK vorgesehenen Rechtfertigungsgründe vorliegen würde.

All diesen Elementen hat die Ministerin in keiner Weise Rechnung getragen, obschon gewisse Informationen aus den Datenbanken hätten ersehen werden können (in Bezug auf die Arbeit).

Die Ministerin, bzw. deren Vertreter hat somit eine Entscheidung getroffen, für welche es keine gesetzliche Grundlage gab, diese nicht sorgfältig vorbereitet und erst recht in angemessen begründet. Zudem greift sie ohne Rechtfertigung in das Familien- und Privatleben der Antragsteller ein.

Die Entscheidung ist daher auszusetzen und für nichtig zu erklären.

Die Ministerin hat außerdem den unionsrechtliche Grundsatz der vorherigen Anhörung und den allgemeinen Verwaltungsrechtsgrundsatz audi alteram partem verletzt.

So hat der EuGH geurteilt, dass das Recht auf Anhörung „integraler Bestandteil der Achtung der Verteidigungsrechte, die einen allgemeinen Grundsatz des Unionsrechts darstellt“ (EuGH, Rs. C-166/13 vom 5. November 2014, §45), ist und dass dieses Recht Jeder Person die Möglichkeit, im Verwaltungsverfahren, bevor ihr gegenüber eine für ihre Interessen nachteilige Entscheidung erlassen wird, sachdienlich und wirksam ihren Standpunkt vorzutragen“ (§46) garantiert.

Das Recht auf Anhörung setzt somit voraus, „dass die Verwaltung mit aller gebotenen Sorgfalt die entsprechenden Erklärungen der betroffenen Person zur Kenntnis nimmt, indem sie sorgfältig und unparteiisch alle relevanten Gesichtspunkte des Einzel falls untersucht und ihre Entscheidung eingehend begründet (vgl. Urteile Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, Rn. 14, und Sopropé, EU:C:2008:746, Rn. 50); die Pflicht, eine Entscheidung so hinreichend spezifisch und konkret zu begründen, dass es dem Betroffenen ermöglicht wird, die Gründe für die Ablehnung seines Antrags zu verstehen, ergibt sich somit aus dem Grundsatz der Wahrung der Verteidigungsrechte (Urteil M., EU:C:2012:744, Rn. 88).“

Ein Aufenthalt aufgrund von Art. 9ter des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 wird in der Regel einem subsidiären Schutz im Sinne der Richtlinie 2004/83/EG des Rates vom 29. April 2004 über Mindestnormen für die Anerkennung und den Status von Drittstaatsangehörigen oder Staatenlosen als Flüchtlinge oder als Personen, die anderweitig internationalen Schutz benötigen, und über den Inhalt des zu gewährenden Schutzes gleichgesetzt (vgl. VGH, Entscheide 95/2008 vom 26. Juni 2008, 193/2006 vom 26. November 2009; Staatsrat, Entscheide Nr. 225.523 vom 19. November 2013 und Nr. 228.778 vom 16. Oktober 2014). Insbesondere der Art. 15 b) dieser Richtlinie wird durch Art. 9ter des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 in belgisches Recht umgesetzt. Der unionsrechtliche Grundsatz ist demnach anwendbar.

Ohnehin wäre der allgemeine Rechtsgrundsatz und Grundsatz der guten Verwaltung audi alteram partem anwendbar, wonach eine Person vor einer für sie nachteiligen Entscheidung, die Möglichkeit erhalten muss, sich zu der beabsichtigten Maßnahme zu äußern.

Nur so verfügt die Verwaltung über alle Elemente und kann seine Entscheidung sorgfältig vorbereiten. Wie bereits dargelegt, enthält Art. 9ter des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 keine Grundlage dafür den Antrag für gegenstandslos zu erklären, wenn einer der Antragsteller verstirbt.

Außerdem verfügten die Antragsteller auch nach dem Tod des Familienvaters noch mehrere Monate über eine Anlage 15, so dass sie davon ausgehen konnten, insbesondere da die Familienmutter einer Arbeit nachging, dass der Aufenthalt verlängert würde.

Die Ministerin, bzw. ihr Vertreter hat beschlossen, den Aufenthalt nicht zu verlängern, ohne den Antragstellern die Möglichkeit zu geben sich zu dieser Maßnahme zu äußern. So war es ihnen nicht möglich, folgende Elemente vorzubringen:

- *Sie leben seit 2016 in Belgien. Die meiste Zeit war ihr Aufenthalt durch einen Titel gedeckt (A-Karte, Anlage 15, ...). Es war demnach legitim, dass sie in Belgien ein Familien- und Privatleben aufgebaut haben. Das Ausmaß dieses Familien- und Privatlebens wurde bereits weiter oben dargelegt. Es hängt im wesentlichen damit zusammen, dass der Familienvater zuletzt hier behandelt wurde und auch in Belgien verstorben ist und die Familie viel Unterstützung durch die hiesige Bevölkerung erfahren hat sowie mit der Tatsache, dass Frau P(...) in Belgien arbeitet und weiterhin arbeiten könnte (s. Bescheinigung einer Direktorin von I(...)) und auch in diesem Zusammenhang enge Bindungen aufbauen konnte, insbesondere da die Familie eine der drei Landessprachen aufgrund eines vorherigen Aufenthalts in Deutschland perfekt beherrscht. Aufgrund der Arbeit wurden auch Steuern bezahlt. Die Tatsache, dass Herr M(...) Arbeitslosengeld bezieht, bedeutet, dass er zuvor wirtschaftlich aktiv war und auch in diesem Zusammenhang enge Bindungen aufbauen konnte*

Diese Elemente hätten zu einer anderen Entscheidung der Ministerin, bzw. dessen Vertreter führen können.

Auch aus diesem Grund ist die strittige Entscheidung daher auszusetzen und zu annullieren.

Art. 60 § 1 des Gesetzes vom 15. Dezember 1980 sieht vor, dass, wenn der Aufenthalt beendet oder entzogen werden soll, der Betroffene schriftlich hierüber informiert wird und die Möglichkeit erhält sich zu der beabsichtigten Maßnahme zu äußern.

Auch diese Bestimmung wurde vorliegend verletzt, da weder Herr M(...) noch Frau P(...) die Möglichkeit erhalten haben, bezüglich der beabsichtigten Nichtverlängerung des Aufenthalts Stellung zu beziehen (vgl. Staatsrat, Entscheid Nr. 241 250 vom 17. Mai 2018; CCE, Entscheid Nr. 211 736 vom 29. Oktober 2018), so dass die strittige Entscheidung auszusetzen und zu annullieren ist."

3.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partijen menen echter dat over bepaalde volgens hen relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht houdt vervolgens in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de vraag of sprake is van een afdoende motivering, worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 mei 2017 zonder voorwerp, aangezien de heer S. M. is overleden op 24 februari 2018.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat de oorspronkelijke aanvraag van 24 mei 2017 om machtiging tot verblijf werd ingediend in functie van de ziekte van de heer S. M., zijnde de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en de vader van de tweede verzoekende partij. De zieke vreemdeling en de leden van zijn kerngezin, waaronder de beide verzoekende partijen, werden op 25 oktober 2017 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar. Op basis hiervan werden zij in het bezit gesteld van een BIVR, geldig tot 14 november 2018. Het wordt tevens niet betwist dat de heer S. M. op 24 februari 2018 is overleden.

Vervolgens hebben de verzoekende partijen op 5 november 2018 een verlenging van hun BIVR aangevraagd. Ondanks het feit dat de bestreden beslissing niet verwijst naar deze aanvraag tot verlenging, blijkt uit het geheel van elementen van het dossier, waaronder het door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende voorstel met betrekking tot de *“aanvraag verlenging BIVR (medisch)”*, dat de bestreden beslissing in antwoord op deze verlengingsaanvraag werd genomen. De verzoekende partijen lijken in hun uiteenzetting met betrekking tot de vordering tot schorsing overigens ook zelf te erkennen dat de bestreden beslissing zich uitspreekt over hun aanvraag tot verlenging van het verblijf om medische redenen.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van de motiveringsplicht voeren de verzoekende partijen vooreerst aan dat artikel 9ter, § 7 van de vreemdelingenwet slechts één geval voorziet waarin een verblijfsaanvraag om medische redenen zonder voorwerp kan worden verklaard. In alle andere gevallen moet volgens hen de ontvankelijkheid en desgevallend de gegrondheid van de aanvraag worden onderzocht, wat *in casu* niet is gebeurd. De verzoekende partijen besluiten dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet de gemachtigde aldus niet toeliet om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren.

Het voormelde artikel 9ter, § 7 luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

De Raad stelt vast dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet inderdaad slechts in zijn § 7 een situatie voorziet waarin de aanvraag zonder voorwerp kan worden verklaard en dat deze situatie *in casu* niet van toepassing is. Vervolgens wijst de Raad erop dat het voormelde artikel 9ter hoe dan ook nergens uitdrukkelijk voorziet wat de gevolgen voor de aanvraag zijn, wanneer de zieke vreemdeling overlijdt. Artikel 9ter, § 1, eerste lid voorziet echter wel uitdrukkelijk dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. *In casu* werd de verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen toegekend, omdat zij behoorden tot het kerngezin van deze zieke vreemdeling, zijnde de heer S. M. De zieke vreemdeling is ondertussen echter overleden, zodat de gemachtigde niet langer een verblijfsmachtiging kan toekennen of verlengen op grond van de ziekte van deze overleden vreemdeling. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen in het geheel niet aan welk belang zij bij hun betoog hebben. De vernietiging van de thans bestreden beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag zonder voorwerp wordt verklaard, kan de verzoekende partijen immers geen enkel voordeel opleveren. De gemachtigde kan ook na een eventuele vernietiging namelijk niet anders dan vaststellen dat, omwille van het overlijden van de betrokken vreemdeling, niet langer sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, en dat bijgevolg niet langer sprake is van een ziekte die desgevallend aanleiding geeft tot het toekennen of verlengen van een verblijfsmachtiging. De Raad merkt nog op dat in het schrijven van 25 oktober 2017, waarin de heer S. M. en de verzoekende partijen werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar, uitdrukkelijk aan de betrokkenen werd meegedeeld dat zij ten laatste op de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning via de burgemeester van hun verblijfplaats een verzoek tot verblijfsverlenging moesten richten. Vervolgens werden in het betrokken schrijven de voorwaarden aangegeven waarvan bewijsstukken bij het verzoek moesten worden gevoegd. Voor de heer S. M. werd daarbij uitdrukkelijk als voorwaarde aangegeven dat hij een recent standaard medisch getuigschrift moest voorleggen en andere medische rapporten die de evolutie van de ziekte en de graad van ernst alsook de noodzakelijke behandeling preciseren. Voor de partner en de niet-schoolgaande meerderjarige kinderen werden daarnaast *“bijkomende voorwaarden”* opgelegd. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de medische situatie van de heer S. M. geen grondvoorwaarde was voor de eventuele verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het bovenstaande blijkt dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

In de tweede plaats voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet de gemachtigde niet toeliet om de aanvraag zonder voorwerp te verklaren, te meer omdat hij geenszins rekening heeft gehouden met het recht op een gezins- en privéleven van de achtergebleven familieleden, dat door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest wordt beschermd. De verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar twee concrete elementen, met name hun emotionele binding met België (het verzorgend personeel, de vrienden, ... en alle personen die hen ondersteund hebben in de periode dat de heer S. M. in België behandeld werd en gestorven is) en het feit dat de eerste verzoekende partij in België gewerkt heeft, tot grote tevredenheid van de instelling, die haar na afloop van haar contract in dienst wilde nemen. Zij wijzen erop dat ook in deze context sociale banden zijn opgebouwd. Ten slotte geven de verzoekende partijen aan dat zij perfect Duits en aldus een van de drie landstalen spreken.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen zich niet dienstig op artikel 7 van het Handvest kunnen beroepen. Artikel 51, eerste lid van het Handvest bepaalt immers uitdrukkelijk dat het Handvest uitsluitend tot de lidstaten is gericht, wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Zoals verder zal blijken, is artikel 9ter van de vreemdelingenwet een louter internrechtelijke bepaling, waarmee geen Unierecht ten uitvoer wordt gebracht. Het betoog gestoeld op artikel 7 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet duidelijk maken waarom de gemachtigde, in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet, rekening zou moeten houden met elementen aangaande een privé- en gezinsleven, die losstaan van enige medische problematiek. Hoger heeft de Raad reeds aangegeven dat op grond van het voormelde artikel 9ter slechts een verblijfsmachtiging kan worden toegekend wanneer een in België verblijvende vreemdeling aan een ziekte lijdt die voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden. De draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dan ook beperkt tot de medische sfeer en andere elementen zijn niet aan de orde. Alleen al om deze reden hebben de verzoekende partijen geen belang bij dit onderdeel van hun betoog. De gemachtigde kan, na een eventuele vernietiging, immers nooit een verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toestaan (of zoals *in casu*, verlengen), louter op grond van het bestaan van een beschermingswaardig privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs als het toekennen of het verlengen van een verblijfsmachtiging om medische redenen mogelijk zou zijn op grond van elementen aangaande een privé- en gezinsleven, kan de Raad verwijzen naar zijn eerdere vaststellingen met betrekking tot het overlijden van de zieke vreemdeling. Ook om deze reden hebben de verzoekende partijen geen belang bij dit onderdeel van hun enig middel. De gemachtigde zal immers slechts kunnen vaststellen dat, omwille van het overlijden van de zieke vreemdeling, niet langer is voldaan aan een van de grondvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op het bovenstaande is ook dit tweede onderdeel van het enig middel onontvankelijk wegens gebrek aan belang. Bijkomend mist dit onderdeel met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 7 van het Handvest juridische grondslag, zelfs al hadden de verzoekende partijen in dit verband een belang bij hun betoog gehad.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen op meerdere gronden een schending van het hoorrecht aan.

In de eerste plaats wijst de Raad op zijn uiteenzetting bij de andere onderdelen van het enig middel met betrekking tot het belang, gelet op het overlijden van de zieke vreemdeling. Ook met betrekking tot de aangevoerde schendingen van het hoorrecht tonen de verzoekende partij bijgevolg niet aan dat zij nog belang hebben bij dit betoog.

Bijkomend stelt de Raad het volgende vast.

Met betrekking tot het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wijst de Raad erop dat dit deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Er moet zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht zijn.

De verzoekende partijen verwijzen naar verschillende arresten van het Grondwettelijk Hof (van 2008 en 2009) en de Raad van State (van 2013 en 2014), waarin werd geoordeeld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vorm van subsidiaire bescherming is en dat het voormelde artikel 9ter *de facto* de omzetting is van artikel 15 van richtlijn 2004/83. Het betreft richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). De Raad stelt vast dat in deze arresten inderdaad wordt vastgesteld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, samen met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie, in twee arresten van 18 december 2014, uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen omzetting vormt of binnen de werkingssfeer valt van de Kwalificatierichtlijn (cf. HvJ (GK) 18 december 2014, C-542/13, *M'Bodj*, ptn. 27, 41 en 45-46, en HvJ (GK) 18 december 2014, C-562/13, *Abdida*, pt. 33).

De Raad merkt in dit verband op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening moet houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid

geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21). Dat het Grondwettelijk Hof en de Raad van State op een eerder moment hebben geoordeeld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet wél een omzetting vormt van een Europese richtlijn (meer bepaald de Kwalificatierichtlijn) kan dan ook geen afbreuk doen aan de latere vaststelling door het Hof van Justitie dat dit niet het geval is. Met betrekking tot de arresten van de Raad van State wijst de Raad bijkomend erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet – bepaling die aldus geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht – valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, *Akerberg*, ptn. 22-23). Bijgevolg is het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht niet van toepassing. Het ganse betoog van de verzoekende partijen in dit verband mist dan ook juridische grondslag, zodat de Raad erop niet verder kan ingaan.

Wat het internrechtelijke beginsel van behoorlijk bestuur “*audi alteram partem*” betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007).

Nog daargelaten de vraag of deze hoorplicht *in casu* zelfs van toepassing is, tonen de verzoekende partijen niet aan welk belang zij hebben bij dit onderdeel van het enig middel. Het niet voldoen aan de hoorplicht kan immers hoe dan ook slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, indien de verzoekende partijen bij het vervullen van hun hoorrecht informatie hadden kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift opnieuw naar elementen die samenhangen met hun gezins- en privéleven. Zoals hoger reeds aangegeven, kan de gemachtigde een verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet verlengen op deze gronden, omdat deze buiten de medische sfeer vallen. De verzoekende partijen maken dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wensen te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het enig middel, zodat het in deze mate onontvankelijk is.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen in het kader van het hoorrecht nog de schending aan van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet (zij verwijzen in hun eigenlijke uiteenzetting verkeerdelijk naar artikel 60, § 1 van de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt: “*Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. (...)*”

De Raad stelt vast dat ook dit betoog juridische grondslag mist. De bestreden beslissing is immers geen beslissing tot beëindiging of intrekking van een verblijf op initiatief van het bestuur. De bestreden beslissing is daarentegen een antwoord op een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen die de verzoekende partijen op 5 november 2018 indienden. Zoals hoger reeds aangegeven, werd bij de toekenning van het tijdelijk verblijf van één jaar op 25 oktober 2017 aan de verzoekende partijen uitdrukkelijk meegedeeld dat zij ten laatste op de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning via de burgemeester van hun verblijfplaats een verzoek tot verblijfsverlenging moesten richten, en welke de te bewijzen voorwaarden voor verlenging waren. De verzoekende partijen hebben zulk verzoek ook daadwerkelijk ingediend en hebben een aantal bewijzen voorgelegd. Het voormelde artikel 62, § 1 is bijgevolg *in casu* niet aan de orde, zodat de verzoekende partijen niet dienstig de schending ervan kunnen inroepen.

Gelet op het bovenstaande is ook dit laatste onderdeel van het enig middel onontvankelijk wegens gebrek aan belang. Bijkomend mist het enig middel met betrekking tot de aangehaalde schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet juridische grondslag, zelfs al hadden de verzoekende partijen in dit verband een belang bij hun betoog gehad.

3.3 Het enig middel is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

Aangezien de verzoekende partijen hebben nagelaten een ontvankelijk middel aan te voeren, kan niet worden aangenomen dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet een uiteenzetting van middelen bevat die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Gelet op de in het voormelde artikel 39/69, § 1, tweede lid voorziene sanctie, is het verzoekschrift dan ook nietig. Bijgevolg is het beroep tot nietigverklaring in zijn geheel onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE